

А въ моя храмъ да дойде който има
Душа и нея иска не напусто
Да принесе за жъртва: до забрава
Отъ тялото Кипридино да пий
Амброзий животворенъ! Боговете
Въ самозабрава сж го втели въ него,
Въ самозабрава нека пий човекъ
И съ боговете равенъ се усети,
За мигъ, поне за кратъкъ мигъ въ живота.
Тълпата пълни храмовете; — храма
На Хубостъта е само за избрани.
Тамъ няма достъпъ онзи на когото
Плътъта е салъ отрепка на душата!
На Фрина Храмътъ място за такива
Не е; — и нека те да се тълпжтъ
Въвъ храмове където боговете
Говеда само възприематъ жъртва!»

Последний звукъ отъ думите безумни
Въ злокобний смяхъ на Ефтия заглъхна.
И гостите въвъ няма изненада
Когато се извърнаха къмъ него —
Все съ тоя смяхъ престъпваше той вече
Презъ прага на чертога... Мъгновено
Прескна шумний преди малко пиръ,
Че ужасътъ простре крила си черни
И вихрено ги сви, като обвея
Пируващите съ мразния си дъхъ.
Внезапенъ трепетъ — и сърце и паметъ
И погледъ се изясниха за мигъ! —
Единъ презъ други плахи и смутени
Пируващите бягаха навънъ...

Едните само пламенни езици,
Отъ медните амфори, се преплитатъ
Вълшебно пакъ низъ пустия чертогъ —
И техния бляскъ играе и тъмней
Надъ тъжните останки отъ пирътъ: